

Abstrakt CZ

Právní rámec rekreačního využití krajiny

V mé práci se pokouším postihnout formy svobody pohybu, typické pro rekreační a volnočasové aktivity, vykonávané veřejností v přírodě a krajině jako obecné právo pohybu přes pozemky jak ve veřejném, tak soukromém vlastnictví. Právní úprava volnočasových aktivit je poměrně mladým odvětvím, nejedná se o komplexní právní úpravu, jednotlivá ustanovení jsou roztržena v množství norem zejména veřejného práva. Výklad a praxe jsou vzhledem k výše uvedenému nejednotné, existuje množství protichůdných názorů a stanovisek na danou problematiku.

Práce je zaměřena především na pojetí svobody pohybu, ústavního práva garantovaného v článku č. 14 Listiny základních práv a svobod, a zákonných omezení této svobody, obsažených v normách zejména veřejného práva – lesní zákon, zákon o ochraně přírody a krajiny, zákon o zajišťování obrany ČR, vodní zákon, zákon o myslivosti, zákon o pozemních komunikacích.

Mým cílem je v práci vyjádřit obsah obecného práva pohybu v přírodě a krajině, a rozebrat zákonná omezení, chránící oprávněné veřejné i soukromé zájmy, s právem volného pohybu mnohdy kolidující. Také jsem se zaměřil na určité právní pojmy, například obecné užívání cest, dělení lesních cest a pěšin nebo úprava veřejného užívání. Mnoho pojmů, jako například výše uvedené, jsou teoretické právní konstrukce snažící se postihnout rozmanité situace každodenní reality, a jako takové jsou často předmětem složitého právního výkladu a argumentace. Pro srovnání jsem uvedl stručný přehled skandinávské úpravy práva volného pohybu v přírodě a krajině.